

ŠKOLA
PODPORUJÍCÍ ZDRAVÍ

Jaselský kurýř

ŠKOLNÍ
ČASOPIS ROKU

1. místo
v kategorii - střední školy v Jihoomoravském kraji 2018
časopisu
Jaselský kurýř

12/2020 - 35. vydání

Obsah

Literární soutěž.....	3
Tvůrčí psaní studentů – Můj nejzajímavější sportovní zážitek.....	4
Literární soutěž – Vítejte v realitě.....	6
Toulavé boty – Malý Tibet.....	8
Rozhovor s absolventkou školy Aničkou Štaudovou.....	15
Zajímavý koníček – Ufobal.....	21
Dancehall.....	23
Úvaha – Já a sport.....	25
Doba koronaviru a karantény.....	26
Den zdraví ve Slavkově u Brna (2019/2020).....	27
Kufr plný vzpomínek aneb Herci a loutky z divadla (2019/2020).....	28
Můj nejzajímavější sportovní zážitek (část 2).....	30
Sport, který mě nezaujal (část 1).....	34
Recept.....	36
Poznej svého učitele.....	37
Vyslechni svého učitele... Tentokrát s Honzou Pejpkem.....	39
Tajemný předmět.....	42
Rébus.....	43
Zpátky do autoškoly.....	45
Kronika školy aneb co se událo ve škole za měsíc listopad.....	46
Kde nás najdete?.....	54

SZŠ BRNO, JASELSKÁ, PŘÍSPĚVKOVÁ ORGANIZACE
VYHLAŠUJE

XXI. ROČNÍK

LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

Jste studentem/studentkou naší školy? Píšete rádi? Máte spoustu spisovatelských nápadů a zatím jste se neodhodlali dát svůj text někomu k posouzení? Pak je ten správný čas zkusit štěstí!

Můžete si vybírat z následujících témat:

1. „Svět je tuze malý a o náhody tu není nouze.“ Z. Svěrák, Lotrando a Zubejda

(vypravování na základě výchozího citátu)

2. **Důležitý okamžik v mém životě** *(úvaha)*

3. **Jak si udržet pevné zdraví, zdravý rozum a veselou mysl v době koronavirové**

(článek do školního časopisu)

Jaké jsou podmínky soutěže?

Své soutěžní texty v min. délce **1 - 2 strany A4** zašlete **v elektronickém formátu** (nejlépe DOC, DOCX) na e-mail: **vwinklerova@szs-jaselska.cz** nebo **lopravilova@szs-jaselska.cz** společně s těmito údaji: *jméno a příjmení, třída a studovaný obor* **do 15. ledna 2021.**

JEDNOTLIVÉ PŘÍSPĚVKY POSUZUJE ODBORNÁ KOMISE, KTERÁ VYHLÁŠÍ:

- **CENU ZA LITERÁRNÍ DÍLO** (hodnotí se styl, jazykové dovednosti, obsah)

Vítězné literární texty budou se souhlasem autorů prezentovány ve školním časopise Jaselský kurýr a na veřejném vyhlášení výsledků soutěže. Ceny do soutěže věnovalo SRPD při SZŠ Brno, Jaselská, příspěvkové organizaci.

NEJLEPŠÍ AUTOŘI BUDOU OCENĚNI DO KONCE ÚNORA 2021.

PhDr. Zuzana Číková

ředitelka Střední zdravotnické školy Brno,
Jaselská, příspěvkové organizace

Autor: Soňa Dohnalová (4L)

Těžko říct, jestli to, o čem budu psát, lze počítat jako sportovní zážitek. Záleží, z které strany se to bere. Já jako člověk, který sportu moc neholduje, jsem k tomuto úspěchu přispěla svými znalostmi, zato ostatní i fyzickou zdatností.

Mým nejzajímavějším sportovním zážitkem je pravděpodobně to, že jsem roku 2017 vyhrála se svým týmem první místo v celotáborové hře na táboře, jehož jsem se účastnila od svých osmi let.

Teď se pravděpodobně zarazíte, proč zrovna tohle? Je to prosté. Byl to poslední rok, kdy jsem jela jako účastník. Téma celotáborové hry bylo Pán prstenů a hlavně se mi nikdy dřív vyhrát nepodařilo.

Musím říct, že pro mě, jako člověka, který miluje fantasy a hlavně Pána prstenů, byl tento tábor naprosto dokonalý. Začalo to prvním dnem, kdy jsme byli rozřazeni do týmů, které představovaly jednotlivé rasy Středozezemě. Když jsem tam jela, měla jsem dvě očekávání. Buď budu trpaslík, nebo hobit, ale jen s jednou mojí kamarádkou. Z těchto dvou očekávání se vyplnilo to druhé a jako malí hobiti, kteří zvládli přenést prsten do Hory osudu, jsme my zvládli porazit všechny ostatní rasy.

Původně se náš tým měl jmenovat Druhá snídaně, což všichni fanoušci tohoto fandomu brali se souhlasným smíchem, ale naši týmoví vedoucí nám to zatrhli, takže jsme se jmenovali Milášci.

Celý děj tábora začal Elrondovou radou v Roklince a následně jsme postupovali dál. Hry byly skvěle tematicky zasazené do děje, takže abychom zjistili, jaké je heslo k branám Morie, museli jsme nejprve vyluštit tajenku. Nebudu si tu hrát na to, že jsem skromná a pochlubím se tím, že i tuto výzvu jsme vyhráli. Následovala dokonalá scénka týkající se smrti Gandalfa, který za hřmotu Balrogova křiku a za záblesků jeho plamenů, spadl i s ním do útrob Morie.

My, co jsme viděli filmy, jsme věděli, co bude následovat postupně den za dnem, ale malé děti to braly jako obrovské dobrodružství a mnohé při této scéně plakaly, že Gandalf doopravdy zemřel.

Snad nejnáročnější hrou na tomto táboře bylo léčení stromů v Lorienském lese. Princip totiž spočíval v tom, že každý člen týmu musel mít na svém lístku čárku od stromu (vedoucího) a následně s touto čárkou zajít za léčitelem, který čárku přeškrtnl a strom označil od vás za vyléčený. Zní to jako legrace, pokud se vám ovšem do cesty nepřípletli vrcci, kteří vám mohli čárku od stromu (jeho mízu) škrtnout a vy jste tak museli jít sami za léčitelem a následně znovu ke stromu, kterých bylo v oblasti celkem osm. Celá tato hra se odehrávala na tom nejstrmějším kopci v okolí naší fary. Většina stromů se nacházela pod kopcem

a léčitel byl nahoře na kopci. Tento svah bych přirovnala ke kopci vedoucí ke Špilberku od ulice Husová. všichni jsme to nakonec ale zvládli a nastal čas pokračovat dál.

Například jsme byli svědky smrti Boromira, která nás starší zklamala. Ve filmu to byla velmi dojemná smrt, kterou naši vedoucí ztvárnili tím, že Boromir zatroubil, zalezl do křoví a zemřel.

Museli jsme ale projít i mrtvé močály a přemluvit kapitána Faramira z Gondoru, aby nás nechal jít.

Nejvíce vážná chvíle tábora byla bitva o Minas Tirith. Na dvoře se postavilo hradiště (Minas Tirith, do kterého jsme se skryli a stavěli opevnění. Zanedlouho se ale rozezněl skřetí roh a zpoza budovy se přišítlo na deset skřetů, kteří po nás házeli zmačkané noviny (namočené ve škrobu, aby dobře držely tvar), šišky a balónky s vodou. Rozbořili nám postavenou hradbu a už to vypadalo, že nás pobijí, když v tom se rozezněla rohanská znělka a ze zahrady přiběhla rohanská jízda, která začala bránit naše zbylé hradby. Bohužel nezvládali všechny skřety, takže i my jsme se museli dát do boje. Netrvalo ale dlouho a z budovy se s ohromným křikem vyřítil Aragorn spolu s armádou mrtvých. Zabili všechny skřety a my byli šťastní, že jsme přežili.

Celý tábor byl zakončen korunovací Aragorna a tradiční diskotékou.

Myslím si, že téma, o kterém se chci dnes rozepsat, trápí skoro každou vyspělou zemi. Jedná se totiž o sociální sítě a jejich dopad na reálný život.

Pod pojmem „sociální sítě“ si většina z nás vybaví nejrůznější aplikace, jako např. Instagram, Twitter či Facebook. Mnoho z nás však ani netuší, že do sociálních sítí se řadí i třeba obyčejný email, který jsme si vytvářeli už jako malé děti, ať už za účelem jednoduchého spojení s učiteli, či dopisování s prarodiči.

A co že je vlastně ta „sociální síť“? Když si ji doslovně přeložíme, jde o socializaci na jedné síti. Tedy o komunikaci mezi určitou skupinou lidí, akorát částečně, tzv. neverbální.

Způsob, jakým sociální sítě fungují, není špatný. Naopak, jako myšlenka pro komunikaci mezi vzdálenými přáteli, je to velice chytré. Bohužel, špatní jsou lidé, na které tu narazíme. Většina z nich totiž nikdy neví, kdy má dost, a tak se z obyčejných lidí jdoucích po ulici, stávají shrbené figurky sledující displej mobilu s absolutním nezájmem o okolní dění.

A zde nastává ten problém. Veškerá pozornost směřovaná na displej zavinila nejednu nehodu. Jenom za minulý rok se u nás kvůli nepozornosti, která byla směřována na mobil, stalo okolo sedmnácti tisíc nehod, a to jen z pozice řidiče. Ovšem neohleduplní jsou i zahledění chodci. Osobně si myslím, že za pár let, pokud to takhle půjde dál, budou tito lidé ostatním tzv. „na mušce“.

Touto problematikou však trpí celý svět, možná kromě rozvojových zemí, jako je např. Afrika, kde nemají peníze ani na základní životní potřeby, natož na chytrý telefon. Na jednu stranu jim závidím. Sáhněme si do svědomí, kolik z vás raději napíše zprávu, než aby musel s dotyčným mluvit? A schválně, kolik z vás se umí bavit s přáteli, aniž by u toho použili mobil? Možná že jsme to dokázali jako úplně malí, kdy jsme o existenci sociálních sítí vůbec nevěděli. A upřímně, jsem ráda, že jsem takové dětství prožila.

Ale abych tu nemluvila jenom o těch negativních vlastnostech, řekla bych, že to má i své výhody. Díky médiím a sociálním sítím se k nám mnohem rychleji dostávají informace z okolního světa. Když nepočítám hoaxy, většinou víme o situaci v jiných zemích dřív, než nám to večer řekne v televizi Lucka Borhyová (Nic proti Lucce).

Stále si ale myslím, že převažují nevýhody. Nebudu lhát, já sama na sociálních sítích trávím též až příliš času, který by se dal využít i jinak, ale přesto doufám, že pokud budeme mít v budoucnu děti, naučíme je si hrát tak, jako jsme si hráli my, bez mobilu v ruce.

Na závěr bych jenom chtěla říct, že doufám, že se dnešní svět brzy vzpamatuje a pokud ne, zajímalo by mě, jestli měl můj táta pravdu, když řekl: „Největší počet sebevražd na světě nastane, jestliže celoplošně vypnou internet.“ Tak uvidíme.

Malý Tibet byla, je a bude moje srdcová záležitost. Malý Tibet se nachází na severu Indie, v Himalájích. Jsou tam původní občané z Číny, kteří emigrovali na sever Indie.

Vypravila jsem se tam cca před pěti lety (červenec 2015 – dva týdny se pracovalo a dva týdny se cestovalo). Vypravila jsem se tam jako dobrovolník (s dalšími 25 lidmi) s organizací Brontosauři v Himalájích, kteří jako první postavili mateřskou a základní školu v Malém Tibetu, tzv. Spring Dales Public School, škola je soukromá a platí za ně vysoké částky. Někteří žáci dostali i stipendium a mají výborné výsledky.

Brontosauři v Himalájích stále pomáhají, i když je to v této době trošičku těžší. V minulých letech postavili hokejové hřiště a učili se různým základům. Škola postupně uvádí předměty, které jsou pro nás samozřejmé, například IT.

Škola se nachází v Mulbekhu v 3500 m.n.m., kde jsou všude kolem samé hory a neskutečná krása. Mulbekh leží na okraji okresu Kargil indického státu Džammú a Kašmír. V tomto kraji se stále dodržují všechny tradice a dominantou vesnice je dvacetimetrová socha Buddhy vytesaná do kamene. Nejtěžší pro všechny bylo dýchat jejich vzduch. Představte si být najednou v 3500 m.n.m., kde je úplně jiný vzduch a vy na to nejste

zvyklí a ani připraveni. Škola byla v kopci a koupelna se nacházela vždy nad školou, dojít na toaletu vám trvalo občas i 15 min, protože musíte po cestě oddechnout. Ale je to vtipné, protože kolem vás běhají děti jakoby nic a vy sotva dýcháte. Časem si člověk na to všechno zvykne.

Letěli jsme z Prahy, přes Nové Dillí, do Srinagaru a odtud autem do Mulbekhu. Cestou, která byla dlouhá 250 km se autem do Mulbekhu nejelo 2,5 hodiny, ale 6 hodin. Jedete pořád serpentinami, projíždíte malými vesničkami, musíte počkat až přejdou krávy, anebo ovce. Ve Srinagaru jsme spali pár dní, abychom se trošičku aklimatizovali a nakoupili potřebné věci do školky. Všechny věci jsme platili z našich peněz, žádné příspěvky jsme nedostali. Nakoupili jsme nůžky, pastelky, papíry, vodovky a další různé věci. V podstatě jsme to tam skoro celé vykoupili.

Měla jsem možnost učit anglický jazyk děti v mateřské škole. Na jednu třídu jsme byly dvě učitelky a měli jsme dopředu připravené hodiny, děti jsme učili barvy v angličtině. Na každý den jsme měli připravenou jednu barvu, o které jsme mluvili a vyráběli k té barvě různé věci.

V tomto roce slavil Dalajlama 80. narozeniny. Jednou školu také navštívil a ve škole můžeme najít i jeho požehnání. Byli jsme součástí slavnosti jeho narozenin, kdy se tancovalo a zpívalo. Všichni jsme dostali najíst, jak místní, tak i dobrovolníci. Tradiční rýži s indickou omáčkou. Tam jsem si poprvé vyzkoušela, jak se správně jí v Indii. Nijak, rýži si s omáčkou

naberete v prstech a jíte. Byla i možnost přespat jednu noc u jednoho žáka. Všichni žáci chodí do školy pěšky, žádné tramvaje, anebo autobusy tam nejsou. Když jsme k žákovi domů šli pěšky, cesta trvala cca 30 minut, možná i víc, a to chodí každý den. Ale příroda kolem je krásná, všude zeleno a samé hory. Vždy jsme měli odpoledne volno, abychom mohli projít okolí školy, buď ve skupině, anebo sami. Občas jsme si zašli do městečka do chrámu, kde jsme si mohli zameditovat, nebo do tamní hospůdky na jídlo a něco dobrého si koupit.

Poslední den jsme měli všichni představení pro celé okolí a rodinu. My jsme děti naučili českou dětskou písničku a něco zatancovali a ostatní dobrovolníci představili zase to svoje. Celé představení mělo obrovský úspěch.

Pak nastal ten čas Mulbekh opustit. Vydali jsme se směrem Léhu. V tomto městečku jsme byli cca 2 týdny a cestovali jsme po okolí. V Léhu jste si mohli dát i evropské jídlo a potkávali jsme víc Čechů nebo Slováků. Navštívili jsme oslí farmu, kde se nacházeli oslíci, kteří byli nemocní. Navštívili jsme mnoho chrámů, kde jsme si mohli zameditovat a naštvít místní mnichy.

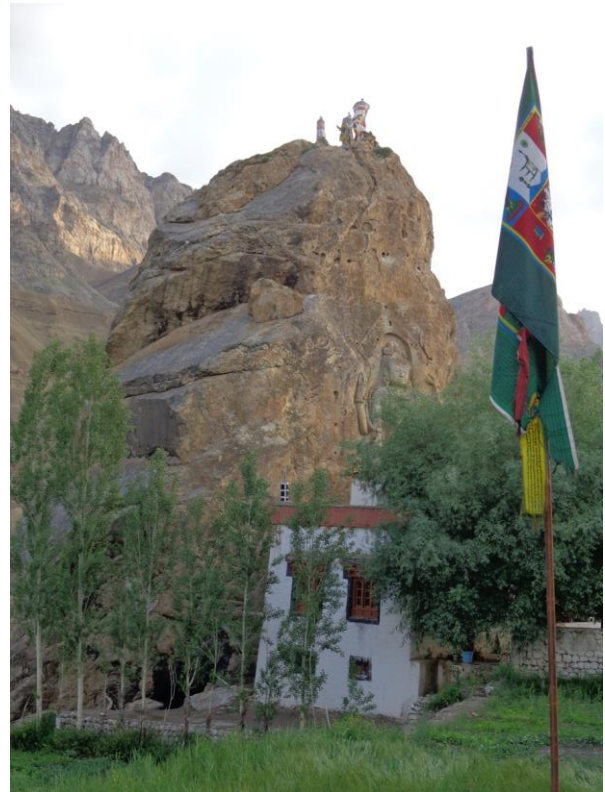
Jeden den byla i slavnost Dalajlámových 80. narozenin, která byla pro širokou veřejnost. My jsme si tuto událost nenechali ujít a šli jsme. Byl tam i sám Dalajláma a byla to neskutečná událost. Promlouval k lidem, bohužel mluvil tibetsky, takže jsme mu nerozuměli. Ale ta pokora těch lidí, všichni se k sobě chovali tak, jak by se k sobě měli chovat. Vyzařovala

z nich víra a dobrosrdečnost. Rozdávalo se tam jídlo, klasicky rýže a omáčka. Nikdo za to nechtěl žádný poplatek.

Byla možnost vylézt si na horu Saser Kangri, ale nebyla síla vylézt až na vrchol, ale dosáhla jsem výšky 5000 m.n.m. Pokud byste chtěli vylézt až na vrchol, bylo potřeba mít vybavení, které jste si mohli zapůjčit.

O návštěvě Malého Tibetu by se dalo vyprávět dál. Je to životní zkušenost, kterou mi nikdo nevezme a budu ji mít stále v paměti. Žijí tam lidé, kteří mají těžký život, každý den pracují na poli, zima je tam dlouhá a těžká, ale stále se lidé usmívali, i když měli vrásky od starostí.

Autor: Redakce

Odkud pocházíš a kde momentálně žiješ?

Pocházím z Brna a zde stále žiji.

Před jak dlouhou dobou jsi chodila na SZŠ Jaselská? Jaký obor jsi navštěvovala?

SZŠ Jaselskou jsem navštěvovala v letech 2009 – 2013. Tenkrát to byl obor Zdravotnický asistent.

Proč ses rozhodla jít na naši školu? Jakou představu jsi měla o oboru, který jsi šla studovat před nástupem na SZŠ Jaselská?

Zdravotnickou školu jsem chtěla studovat už od malička. Prostě jsem věděla, že chci poznat zdravotnictví do hloubky. Moje představa o studiu byla v mých tehdy 15 letech dost zkresená. Hlavně jsem se těšila na praxe v nemocnici a na anatomii.

Kam jsi pokračovala po střední škole?

Po střední škole jsem se dostala na přírodovědeckou fakultu do Olomouce a na VOŠZ v Brně, ale to mě nelákalo. Takže jsem v Brně chodila rok na jazykovku a zdokonalila si angličtinu, která mě moc bavila. Na vysokou školu jsem se opět dostala o rok později. Podařilo se mi dostat na dva obory Lékařské fakulty Masarykovy univerzity. Prvním oborem byla porodní asistentka a druhým oborem byla optika a optometrie. Já zvolila druhou variantu. Od r. 2014 jsem navštěvovala bakalářský studijní program oboru optika a optometrie a po třech letech jsem navázala na magisterské studium samostatné optometrie, které jsem v roce 2019 úspěšně absolvovala.

Mají studenti SZŠ Jaselská šanci dostat se na vysokou školu?

Šanci rozhodně mají. Záleží jen na tom, jak moc o to stojí. Podle mého názoru není záběr učiva během čtyř let na této škole dostatečně rozsáhlý pro další pokračování na VŠ. Tady už se studenti musí sami postarat o to, aby přijímací zkoušky zvládli.

Co by pro přijetí na VŠ měli naši studenti udělat?

Chodit třeba na doučování. Já jsem chodila na doučování několik měsíců před přijímačkami a i takový čas mně nestačil. Ale samozřejmě jsem si v té době myslela, že už jen to, že chodím na doučování na medicínu, bohatě postačí. Pokud se bavíme o přijetí na lékařskou

fakultu, tak tam je potřeba dostatečná znalost biologie, chemie a fyziky. Na tyto tři předměty je potřeba se pořádně zaměřit.

Kde momentálně pracuješ? Co všechno tvoje práce obnáší?

Momentálně pracuji jako vedoucí oční optiky v Újezdu u Brna. Moje práce obnáší vyšetření zraku, jak subjektivně, tak i objektivně za pomoci specializovaných přístrojů. Zaměřuji se také na aplikaci kontaktních čoček. Dále je mojí náplní práce výběr vhodné optické pomůcky pro klienta se specifickými požadavky. Jedná se většinou o výběr brýlové obruby a doporučení dioptrických skel. Často spolupracuji i s očními lékaři.

Přibliž nám svůj běžný všední den v práci?

Můj běžný všední pracovní den začíná dobrou kávou. Poté dodělám nějaké resty z předešlého dne a pokud mám objednané klienty na měření zraku nebo aplikaci kontaktních čoček, rozhodně se nenudím. Samozřejmě musím vyhovět nejen objednaným klientům, ale i těm, kteří si přijdou zhotovit brýle bez předchozí domluvy. Takže ve zkratce během dne vyměřuji, vybírám s klienty brýle a vydávám již zhotovené zakázky. Mám i malou dílnu, kde provádím drobné opravy.

Jak probíhá tvoje práce v současné složitě době?

Samozřejmě je chod oční optiky závislý na klientech, kteří do optiky zavítají. Na jaře byla situace v rámci provozu horší. Lidé se báli a návštěvu optiky odkládali. V těchto dnech ale nezaznamenávám pokles návštěv klientů. Práce je naštěstí stále dost.

Co tě nejvíce baví a na druhou stranu štve na této profesi?

Jednoznačně mě baví to, že dělám zodpovědnou práci, pro kterou mám odpovídající vzdělání. Lidé ode mě odchází spokojeni a jsou rádi, že jsem jim mohla

s jejich zrakovými obtížemi pomoci. Na druhou stranu mě štve nepříjemní zákazníci, kteří mnohdy mají pocit, že by tu práci mohli dělat místo mě a ještě lépe. Ale to se stává málokdy.

Chtěla jsi dělat přímo tuhle práci? Bylo ve hře i něco jiného?

No tak ve hře byla práce zdravotní sestry. Ale já jsem tenkrát chtěla něco víc. Samozřejmě, že jsem měla ambice stát se doktorkou, ale když jsem se na všeobecné lékařství nedostala, tak to tak mělo nejspíš být. Věřím, že jsem užitečná v oboru optometrie a jsem moc ráda, že jsem v něm zůstala.

Jaké máš plány do budoucna? Plánuješ pokračovat ve zmíněné práci?

Můj plán do budoucna je rozhodně tento obor. Chci se v něm zdokonalovat. Ale samozřejmě už myslím i na rodinu, to je taky jeden z mých plánů.

Máš nějaký životní či profesní sen?

Životním snem je mít šťastnou, zdravou rodinu. V rámci profese bych se chtěla posouvat. Nebylo by špatné pracovat na oční klinice nebo otevřít vlastní oční optiku.

Máš nějaký životní vzor a životní motto?

Motto asi přímo ne. Jen myslím, že v životě je hodně důležitá empatie a vstřícnost. To jsou ve zdravotnictví nezbytné vlastnosti. Ať už v nemocnici u lůžka nebo v oční optice.

Na co za svoje působení na SZŠ Jaselská nejraději vzpomínáš? Na co naopak ne?

Ráda vzpomínám na některé spolužáky a na tu bezstarostnost. Nerada vzpomínám na některé situace v nemocnici. Ať už na přístup ostatních sestřiček k pacientům nebo naopak.

Jaká jsi byla podle tebe studentka? Měla jsi někdy nějakou důtku nebo sníženou známku z chování? Jestli ano, tak za co?

Já si troufám říct, že jsem byla dobrá studentka. Neměla jsem s učivem problémy a známky jsem měla pěkné. Někaké drobné problémy s chováním by se tenkrát našly, ale to bylo tou pubertou. Důtku nebo sníženou známku z chování jsem neměla.

Jaký předmět jsi měla nejraději a jaký naopak?

Tak nejvíce mě bavila angličtina a z těch odborných předmětů to byla somatologie a ošetřovatelství. Nejméně mě bavila výchova ke zdraví. A taková ta povinná volná hodina, která nám protáhla den do čtyř do odpoledne ☺

Jaká akce, kterou pořádala naše škola, byla pro tebe nejzajímavější, a která naopak?

Ve třetíku jsem dostala možnost jet na kurz první pomoci. Bylo to na Vysočině v hotelu Medlov. Dostalo se nám velmi intenzivního kurzu a já z těch znalostí čerpám dodnes. Jinak

jsme během roku měli občas nějaké přednášky v tělocvičně, někdy více zajímavé, někdy méně.

Co se ti líbilo na naší škole a co bys naopak změnila?

Nejvíce se mi líbilo to tempo. Den ode dne jsme toho uměli víc a víc. Učitelé byli odborníci. A co bych změnila? Tenkrát byla na škole taková dusná atmosféra ze strany vedení. Bylo to vidět i na učitelích, kteří byli ve stresu. Zavánělo to minulým režimem.

Měla jsi nějaké oblíbené učitele?

No samozřejmě naši třídní učitelku, Ing. Vašutovou. Byla moc hodná a vstřícná. No a měla s námi hodně trpělivosti. Ráda vzpomínám na praxe s PhDr. J. Svobodovou nebo Mgr. Z. Kovářovou. Ve čtvrtáku jsem si oblíbila našeho tělocvikáře ☺

Jak se ti komunikovalo s učiteli? Zažila jsi nějakého rozzlobeného učitele?

Komunikace s učiteli byla ve většině případů v pohodě. Rozzlobené učitelky jsem zažila dvě. První mě učila psychologii ve čtvrtáku. Nevím ani z jakého důvodu se na mě naštvála a oznámila mi, že pokud se já stanu někdy lékařkou, tak ona se bude všem nemocnicím obloukem vyhýbat. Byla moc milá. Druhá zkušenost s velmi rozzlobenou učitelkou byla v hodině češtiny. Měly jsme spolu velmi ostrý rozhovor před celou třídou. Myslím, že jméno Kořínková jí v hlavě musí znít dodnes.

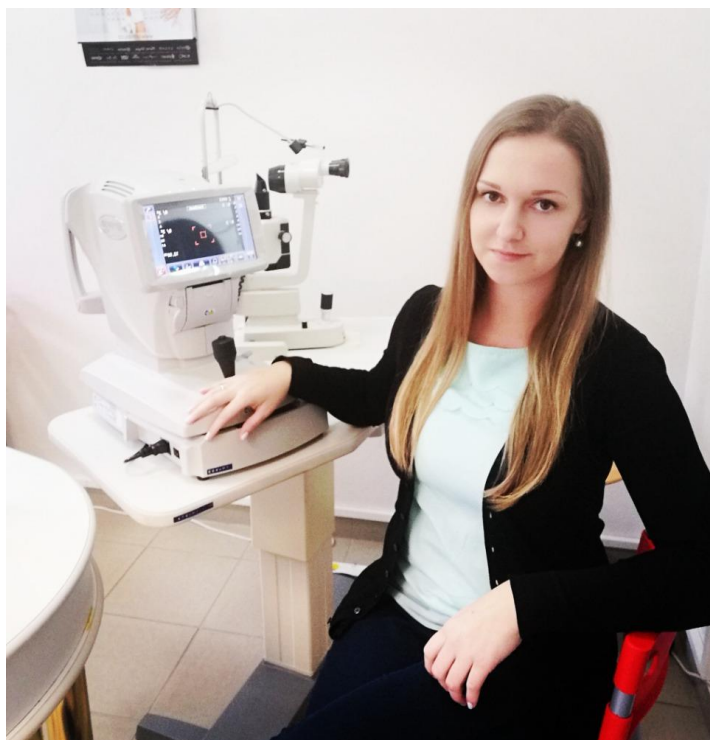
Potkáváš se ještě s nějakými učiteli?

Potkávám se s některými učitelkami pravidelně na koncertech mého manžela. Vždycky je to taková pohoda se s nimi znovu potkat.

Kdo nebo co v životě byl tvůj nejlepší učitel? Čím se ti vryl do paměti?

Jednoznačně učitel angličtiny na základní škole. To byl borec. Když jsme něco nevěděli, švihl po nás svazek klíčů. Na Jaselské byla podle mého názoru nejlepší učitelkou již zmíněná češtinářka. Ze znalostí, které mi předala, čerpám dodnes. Řekla bych, že na Jaselské se řadí mezi ty největší kapacity ve svém oboru. Vryla se mi do paměti svou rázností, ale zároveň byla spravedlivá a prostě dobrá!

Máš nějakou zajímavou historku z praxí?

Ano. Jednou jsem na oddělení dostala do péče pána, který byl bez domova a do nemocnice se dostal přímo z ulice. Měla jsem za úkol pomoci mu s hygienou. Nadšená jsem nebyla. Oblékla jsem se do ochranného oděvu a nachystala jsem si pomůcky. Tekuté mýdlo bylo nachystané v malém plastovém kelímku na stolku pacienta. Sotva jsem se otočila, ten pán si kelímek vzal do ruky a to mýdlo do sebe kopl jako panáka. Musela jsem mu potom vyplachovat ústa. Čekala jsem, kdy začne brkat bublinky.

Co děláš ve svém volném čase? Jaké máš koníčky? Provozuješ nějaký sport?

Ve volném čase se snažím postarat o domácnost. Jsem naprosto rodinný typ. Svůj čas nejraději trávím ve společnosti rodiny. Když mám čas a náladu, ráda si zacvičím jógu nebo si jdu zaplavat. S manželem hodně cestujeme, to je náš společný koníček.

Jaké sleduješ filmy a seriály?

Já se pořád vracím ke staré dobré klasice. České filmy mám nejraději. Málokdy mám chuť se podívat na nějaký nový film. A seriál? Tady by se slušilo napsat obligátní Ordinaci v růžové zahradě. Ale ta mě moc nebere.

Jakou hudbu nejraději posloucháš? Jaký je tvůj oblíbený interpret?

Nemám nijak vyhraněný vkus na hudbu. Občas něco uslyším v rádiu, vyhledám si to a poslouchám to. Nicméně ráda zajdu na koncert skupiny Mig 21, Mňága a Žďorp nebo vyhlášené skupiny Got Some ☺

Čteš knihy? Jestli ano, tak jaké?

Určitě mám nejraději literaturu faktu. Nicméně nejsem nijak vášnivý čtenář. Období mé největší čtenářské slávy bylo před maturitou.

Jaké je tvoje nejoblíbenější jídlo a jaké naopak nesnášíš?

Mám ráda ryby a mořské plody a samozřejmě svíčkovou a guláš. Nesnáším žemlovku, hrozinky a jídla z vnitřností.

Od malička jsem chodila do skautu, a když jsem byla trošku větší, moji vedoucí mě seznámili s výše uvedeným sportem ufobalem. Vysvětlili mně a mým dalším přátelům pravidla a každý týden jsme se potkávali, a až do večera hrávali.

Až jsme zase trochu povyrostli, zúčastnili jsme se poprvé v roce 2010 ufobalového turnaje, kam přijela spousta dalších skautů z různých míst a měst a my mezi sebou soupeřili v týmech.

I když jsme se prvních pár let vždy umístili jako poslední, těžkou hlavu jsme si z toho nedělali. Hrozně nás to bavilo a vždy jsme se u toho ohromně nasmáli. Vůbec nám nezáleželo na tom, kolik gólů dostaneme. I když zápasy většinou končily např. 15:3 pro soupeře, nám to nevadilo a spíš jsme měli radost, že jsme zvládli uhrát ty tři góly. Šlo o to, jak si to užijeme, a že si vytváříme další a další vzpomínky.

Takových turnajů bylo nespočet. Každé jaro se konal jarní turnaj, na podzim tzv. Nížkov, to podle toho, že se to konalo v místě Nížkov a dále také halové turnaje.

Kdo si ufobal oblíbil více, měl možnost účastnit se tréninků na Kraví hoře v Brně, kde se nás vždy sešlo sice jen pár, ale i tak to byla legrace a užili jsme si to všichni společně.

I když do skautu už moc nechodím, zrovna na ufobal budu vždy vzpomínat s úsměvem.

Když jsem se ve skautu stala vedoucí, učila jsem pravidla ufobalu i své svěřence, které jsem měla na starost. Byl to jejich oblíbený sport, jako tenkrát náš. Věřím, že jednou budou mistryněmi a ukáží ostatním, jak si jde zápas náramně užít, pobavit se u něj a ještě zvítězit.

Pravidla

Ufobal (nebo také talířovaná) je sportovní týmová hra, která vznikla v roce 1989, jejíž pravidla vycházejí z házené. Hraje se však s plastovým talířem podobným frisbee. V současné době hraje tuto hru na turnajích asi dvacítka družstev z celé republiky, převážně však z Brna a Prahy. Další hrají v rámci oddílové činnosti či jiné skupinové činnosti. Hra je oblíbená zejména mezi skauty a mládežnickými organizacemi.

Název ufobal se používá v Brně, název talířovaná spíše v Praze. Pravidla jsou totožná či velmi podobná. V České republice se v současné době pořádají dva až tři turnaje ročně.

Hra vznikla pro turnaj v létě 1989 a postupně se vyvíjela. Za legendárního zakladatele a organizátora ufobalu je označován Jiří Jetelina, jinak hudebník v brněnských skupinách Narychlo a F. T. Prim.

Hřiště má obdelníkový tvar v délce 32 metrů a libovolné šířce, je rozděleno půlící čarou a z obou stran jej vykrojují brankoviště. Ty tvoří půlkruhy, každý o poloměru 7 metrů, se středem na brankové čáře uprostřed brány.

Branka je vysoká 1,7 m a široká 2,5 m. Dále 3 metry od čáry brankoviště je na brankové čáře vyznačen bod rohového vhazování (tento bod je zde proto, že boční čáry hřiště se nedělají).

Ke hře se nehodí klasické frisbee. Aby nedošlo ke zranění hráče, používá se disk z měkčího plastu, oproti běžným frisbee je také talíř o poznání lehčí, má tedy menší dolet a k hodů je potřeba méně síly. Standardní model, se kterým se hraje na turnajích, má průměr 203 – 215 mm. Označování disků není jednotné. Na Moravě se disk označuje jako ufo, v Čechách zase jako talíř (odtud pak označení ufobal a talířovaná).

Cílem hry je dopravit talíř do branky protivníka. Hráči nesmí s diskem udělat více než tři kroky, proto si jej mezi sebou nahrávají. Pokud talíř jednomu družstvu spadne na zem, nebo jej chytí soupeř, získává jej druhý tým. Do brankoviště smí vstoupit pouze brankář (útočník ani obránce do něj nesmí svévolně vstoupit).

Dancehall

Autor: Alena Jarolímová (4L)

Dancehall je hudební a taneční styl, který vznikl na Jamajce koncem 70. let 20. století. Lidé si v této době nemohli dovolit rádia, ale pokud se někdo takový objevil, začal hrát pro lidi a stal se tak rádiem pro celou komunitu. Jamajčané se díky tomu scházeli pravidelně a z hraní pro radost se postupně stával konkrétní styl. Dancehall má mnohem blíže k afro-hudbě a hip-hopu, než k reggae, ze kterého vzešel. Většinou se v této hudbě neobjevuje zpěv, místo toho je velmi populární a běžný toasting (improvizované promlouvání do písniček) a MCing.

Je to velmi atraktivní styl využívající izolovaných pohybů pánví, hrudníku – velmi sexy. Jejich hudba i pohyby jsou velice energické, chytlavé a jde hlavně o vyjádření sebe sama. Všechny taneční kroky jsou inspirované běžným životem na Jamajce, zejména v Kingstonu, hlavním městě, odkud pochází spousta dancehallových kroků. Většinou jde o sérii různých pohybů, které se neustále opakují jako smyčka, nebo mají dvě či tři varianty (fáze). Mezi známé kroky patří např. Chop out di grass, Defence, Earthquake, Now you see me, now you don't, Thunda clap a spousta dalších. Svoje taneční skills (dovednosti) mohou předvést na party, která se koná každý den v týdnu ve večerních hodinách. Tady jde hlavně o zábavu a o sebevyjádření, chtějí, aby lidé cítili jejich energii a emoce, promlouvají k ostatním skrze tanec. Ke spoustě jejich kroků vymysleli i vlastní písničku s textem vycházejícím z dané činnosti, po které je pohyb pojmenován. Tím pádem je běžné, že když jedna taková písnička začne hrát, všichni automaticky tancují to stejné. Proto je důležité na takové party vnímat

ostatní a nechat se vést, pokud byste tančili něco jiného, mohli by to brát jako disrespekt. Tanečníci na Jamajce si stojí za tím, že všechny jejich pohyby vychází z jejich života a zkušeností, proto také odmítají inspiraci u jiných zemí - bylo by to pro ně narušení jejich kultury. Energie proudí z těla, nejde jen o pohyby rukama nebo nohama, jde o procítění a sdílení pocitů.

Jamajčané milují hudbu, je to součást jejich kultury, avšak život tam je velmi těžký. Chudoba, násilí (nejvyšší kriminalita v Americe), nedostatek pitné vody (v roce 2001 více jak 60 % obyvatel nemělo doma pitnou vodu), tohle všechno jsou znaky Jamajky. Děti, které tancují na ulicích, občas vypadají, jako kdyby spolu spíše bojovaly. Drsnému životnímu prostředí přizpůsobili i svůj tanec a nepřijde jim to nijak zvláštní, protože vše vychází z jejich duše.

Dancehall je převážně mužský taneční styl, což může být pro některé docela překvapující, ale právě na Jamajce má v tanci muž větší právo než žena. To znamená, že muži určují, co se bude tancovat a pokud mají ženy příležitost tancovat samy na ženskou hudbu, jsou to pouze dvě nebo tři písničky za celou party. Muži totiž na ženské písně nesmí tancovat, to je důvod, proč mají ženy tak omezený prostor sebevyjádření. Ve chvíli, kdy muž tancuje na ženskou hudbu, je považován za gaje, kteří jsou v této zemi velmi diskriminováni. Díky vysoké míře anti-gay kriminality, je Jamajka považována za nejhomofobnější zemi na světě. Za pohlavní styk mezi muži je uděleno až desetileté vězení, zato pohlavní styk mezi ženami je legální.

No a jak to mají Jamajčané s módou? Co se týče oblékání, mají velmi volnou ruku. V podstatě je úplně jedno, co si oblékáte, pokud se v tom cítíte dobře a sebejistě. Obecně se tam lidé chtějí hlavně předvést v celé svojí kráse a tak některé outfity dokážou opravdu zaujmout. Pokud plánují tancovat ve skupině, domluví se na stejném oblečení, aby je všichni dobře poznali a věděli, že patří k sobě. Na Jamajce je vzor ženské krásy žena s velkým pozadím, stehny i poprsím - naprostý opak Evropských ideálů. Silnější slečny, které dokážou zatancovat to stejné se stejnou energií, jako ty hubené, mají větší plus a muži si jich více všímají.

Dancehall zahrnuje všechno. Vyjádření, držení těla, sexualitu, pozitivní energii, rebelii, kolektiv, muziku, kulturu, jednotu. Dancehall je životní styl.

Autor: Kristýna Jedovnická (4L)

Myslím si, že snad každá dívka má ráda tanec a aspoň jednou za život se mu zkusí věnovat. Moje zkouškové období tance začalo asi ve 3. třídě na základní škole. Byly to latinskoamerické tance. Byla jsem šikovná a začala jsem jezdit na soutěže. Měla jsem plno nových kamarádů a zážitků – tohle jsou kladné věci, ale vše má i své negativní stránky. Trenéři vyžadují, aby byl pro děti tanec prioritou číslo jedna. Znamky ve škole nebo nemoc je vůbec nezajímala. Finanční stránka je taky velmi náročná. Půjčení šatů na soutěže pro děti vyjde až na desetitisícovou útratu. Na ostatní jiné volnočasové aktivity můžete zapomenout. Pro moji maminku byl důležitější můj prospěch ve škole a pro mě trávit čas i s ostatními kamarádkami ze školy. Proto jsem to asi v páté třídě na základní škole ukončila.

Asi v 8. třídě na základní škole moje nejlepší kamarádka začala dělat box a mě se to velmi zalíbilo. Začala jsem chodit s ní. V dnešní době se bojové sporty berou spíše pro chlapce. Opravdu tomu tak není! Každá dívčí hodina je zcela vyprodána. Dívky vypadají hezky, něžně a upraveně, i když se často říká, že se tyhle holky od kluků moc neliší. Box jsem vždy dělala jen rekreačně, ale bavil mě. Na rozdíl od tance je box lépe finančně zvládnutelný. Kladná věc je určitě ta, že jsem se naučila základy sebeobranu. Myslím si, že každá žena by měla mít základy sebeobranu, nikdy nevíte kdy se vám bude hodit! Tenhle sport mě bavil, ale ne natolik, abych u něj vydržela déle než rok. Po nastoupení na střední školu jsem nedělala žádný sport. Chodila jsem na brigády a neměla moc volného času. Samozřejmě v hodinách tělocviku jsem vždy cvičila na 110 %. Žádný sport už asi dělat nezačnu, chodím jednou týdně na tenis, a to mi stačí.

Kdybych něco mohla změnit, bylo by to, že bych u tance vydržela déle, sice ne na vrcholové úrovni, ale aspoň rekreačně. Sport mě baví, mám ho ráda, ale nemusím ho mít každý den.

Nastala mimořádná situace, kterou z nás ještě nikdo nezažil. Každý k tomu přistupuje jinak, což je naprosto v pořádku. Toto je čistě můj osobní pohled na věc a naprosto chápu, že nemusí být stejný s jinými lidmi. Myslím si, že všechno co se stane, ať je to dobré či zlé, má svůj důvod, i když nemusí být na první pohled zřejmý, nebo ho někdo nemusí vidět vůbec.

První věc co mě napadla, když nastala opatření, jako je právě karanténa, bylo to, že nevidím polovinu mojí rodiny a kamarády. I teď je to pro mě fakt dost těžké i přesto, že si můžeme alespoň zavolat, za což jsem teď mimochodem opravdu vděčná. Paradoxně mi to ukázalo, kdo je pro mě opravdu důležitý, co se týče kamarádů, a kdo není. Je jasné, že být doma mě nebaví a radši bych byla ve škole, dokonce i praxe mi chybí, ale být doma je to nejmenší, jak zpomalit šíření nákazy, a jak co nejvíce urychlit konec celé této pandemie. Co se mi ale nelíbí je to, že většina lidí žije ve strachu a v obavách, které jsou z mého pohledu snad i horší, než samotné onemocnění. Přece jen když je člověk psychicky v klidu, tak si jeho tělo lépe poradí s jakýmkoliv jiným onemocněním. Panika nikdy nic nevyřeší a nevzejde z ní nikdy nic dobrého, ale v tak rozsáhlé situaci je asi i nemožné udržet ve všech lidech chladnou hlavu, navíc když to vidí každý den ve všech médiích, a vlastně stačí, jen když se podívají z okna.

Tato situace má naučit každého člověka, ale i nás všechny dohromady, jakožto stát nebo klidně celý svět, uvědomit si krásu svobody pohybovat se kde chceme, vážit si toho co máme a hlavně svého zdraví. Bohužel těžko říct, jak toto onemocnění vůbec vzniklo, protože je k dispozici ohromné množství informací. Ale která je ta pravdivá se nikdy asi nedozvíme, protože čemu se dá v dnešní době opravdu věřit... Myslím si, že naše situace a společnost, co se týče školství, hospodářství, celkového myšlení společnosti atd., už nebude nikdy stejná jako do teď. Jaké to bude, až to vše skončí, a kdy to skončí teď asi nikdo neví, ale jsem upřímně zvědavá, jaké změny nám to přinese.

Autor: Mgr. Romana Hanušová

Dne 7. listopadu 2019 jsme se účastnili spolu s žáky čtvrtého ročníku oboru zdravotnický asistent Dne zdraví ve Slavkově u Brna.

Ve velkém sále kulturního domu Bonaparte pořádal tento den Klub seniorů ve Slavkově u Brna. Navázal tak na dlouholetou tradici této akce, kterou v minulých letech organizoval Klub diabetiků. Byli jsme osloveni ke spolupráci paní Bc. Elvírou Patákovou, ředitelkou pečovatelské služby Generace Care z.ú.

Tato pečovatelská služba zajišťuje pomoc občanům v rámci města Brna, kteří mají sníženou soběstačnost z důvodu věku, chronického onemocnění nebo zdravotního postižení, a rodinám s dětmi, jejichž situace vyžaduje pomoc druhé osoby.

Cílem této organizace je také poskytovat co nejširší komplex služeb tak, aby poskytli účinnou pomoc uživatelům a jejich rodinám podle jejich potřeb. Umožnit jim kvalitní život v jejich přirozeném prostředí, zachovat jejich dosavadní sociální vazby a co nejvíce oddálit jejich pobyt v ústavních zařízeních.

Seniorům byly poskytnuty služby jako bezplatné měření krevního tlaku a glykémie, výživové poradenství, měli možnost zakoupit různé produkty (zdravotní ponožky, doplňky stravy atd.), sociální služby, tísňová péče – SOS tlačítko, kompenzační pomůcky. Žáci měřili seniorům hladinu glykémie, měřili krevní tlak a poskytovali drobné rady. Zájem byl velký a trval po celou dobu akce.

Na závěr Dne zdraví žáci poskytli první pomoc paní, která zkolabovala v restauraci kulturního domu. Zachovali se velmi profesionálně. Záchranná akce dopadla zdárně a paní po stabilizaci stavu mohla odejít domů.

Hlavním hostem této akce byl Ing. Ivo Báreš, senátor, předseda Mandátového a imunitního výboru Senátu PČR. Pan senátor si nechal od našich žáků vyšetřit hladinu glykémie v krvi a změřit krevní tlak. Popřál žákům hodně úspěchů ve studiu, zvláště u maturitní zkoušky, která je čeká na jaře příštího roku.

Všichni žáci velmi úspěšně reprezentovali školu SZŠ Brno, Jaselská, p.o., a patří jim velké poděkování.

Autor: Bc. Hana Kaštan

V rámci projektu Světová škola, který má pro letošní rok téma Senioři, se žáci 4. S SZŠ Jaselská v Brně účastnili workshopu s názvem Kufr plný vzpomínek aneb Herci a loutky z divadla. Workshop se konal dne 11. 10. 2019 v domově důstojného stáří v Brně-Maloměřicích na adrese Borčky 7/9, Brno.

Dům důstojného stáří je novým typem bydlení pro seniory i imobilní pacienty. Objekt je bezbariérový, zařízení, organizace i mezilidské vztahy připomínají co nejvíce domácí prostředí. Součástí domova je i ošetrovatelská jednotka, takže obyvatelé zde mohou zůstat až do posledních dnů svého života, a i v případě nemoci nebo ztráty soběstačnosti nemusejí být nikam stěhováni. V domově je postaráno i o kulturní, společenské a osvětové vyžití obyvatel. Právě díky laskavému přístupu vrchní sestry a sociální pracovnice mohla být zorganizována tato akce, které se účastnilo 9 žáků třídy 4. S.

Cílem bylo zlepšení kvality života seniorů za pomoci vyvolávání příjemných vzpomínek (reminiscenční terapie) spolu s herci Divadla bez pravidel. Terapie je založena na faktu, že vědomosti a vzpomínky zůstávají uloženy v dlouhodobé paměti, a probírá se základními tématy jako třeba dětství a rodina. V našem případě byly vzpomínky vyvolávány a ožívány prostřednictvím zapomínání loutky babičky. Ta se rozpomínala za přispění rady seniorů, žáků a loutky svého vnuka Kašpárka na účel a význam jednotlivých věcí, ukrytých v kufru. Příjemným tématem v rámci tohoto workshopu byla vzpomínka seniorů na jejich mládí.

období první lásky nebo zasnoubení, kterou vyvolala fotografie loutky babičky a dědečka. Senioři se aktivně do této činnosti zapojili. Vyprávěli loutkám své vlastní příběhy, jaké to bylo kdysi...

Vztahy mezi generacemi patří rozhodně k širokým tématům, jsou ovlivněny jak objektivními, tak subjektivními názory a v neposlední řadě i různými předsudky. Naším cílem bylo za pomoci reminiscenční terapie navázat mezigenerační solidaritu. Budování vztahů mezi

generacemi by mělo být součástí každodenního života. Na důležitost spolupráce mezi mladými a staršími a na její přínos pro všechny by se nemělo zapomínat.

Hodnocení: tato akce bezpochyby posílila mezigenerační vztahy a zpříjemnila tak den nejen seniorům, ale také studentům. Ti se díky tomuto workshopu naučili solidaritě a uvědomili si, že stárnutí je neodvratitelný proces. Senioři strávili příjemný čas s našimi žáky, herci a loutkami. Posílili kognitivní funkce a výrazně se těšili z této návštěvy. Náš cíl mezigenerační solidarity byl splněn.

Můj nejzajímavější sportovní zážitek (část 2)

Autor: Žáci 4C (školní rok 2019/2020)

Mým nejlepším zážitkem bylo sjíždění řeky Vltavy s rodinou. Každý rok se vydáváme s rodinou na víkendové sjíždění řeky. Tentokrát jsme si vybrali řeku Vltavu. V pátek odpoledne jsme přijeli do Rožmberku, kde jsme si v kempu postavili stany, nachystali lodě k rannímu výjezdu, připravili táborák a užívali si vodáckou pohodu.

V sobotu ráno jsme brzo vstávali, nasnídali se. Po snídani jsme vzali rafty a šli jsme k vodě, kde jsme je pomalu dávali do vody a nastupovali jsme. Vše šlo jak po másle. Povíдали jsme si, zpívali, samozřejmě jsme šli i na pivo. To nesmělo chybět. Byla to prostě pohoda s rodinou. Po nějakých kilometrech jsme sjeli první sjezd, poté byly další sjezdy, a tak to šlo dokola. Poté alespoň 20 kilometrů byl klid od sjezdů. Takže jsme se začali i nudit, protože voda skoro netekla, takže jsme byli už i utahaní. Jenže co nás čekalo jsme nikdo nečekali. Před námi byl sjezd. Jenže byl hrozně úzký a my bychom se tam nevlezli, tak jsme se rozmýšleli, kudy máme jet. No a vedle toho sjezdu byla taky možnost. Tak jsme pádlovali, a když už jsme byli skoro u toho sjezdu, tak jsme my holky automaticky vepředu dávaly pádla na horu a kluci pádlovali sami. Jenže na nás začal pořádně nějaký pán ať pádlujeme všichni, že musíme pořádně. Tak jsme nevěděli, co se děje, ale pádlovali jsme podle toho pána. Za 2 minuty ani ne jsme zjistili proč jsme měli pořádně všichni pádlovat. Najeli jsme na sjezd, na který se nemělo jezdit, protože ten sjezd byl takový metr a půl velký šesup. Všichni jsme měli vykulené oči a chytali jsme se všeho, co bylo po ruce, abychom nespadli. Když jsme dopadli na vodu a nepřevrátili jsme se, tak jsme se ihned otáčeli, protože jel ještě jeden raft s naší rodinou. Tak jsme na ně taky řvali, ať pádlují všichni. Strýc nechápal, a když to pak viděl, málem mu i oči vypadli. Tak pádlovali a dopadli taky v pořádku na vodu. Tak jsme se všichni radovali, že jsme to zvládli. Jenže když jsme se otočili k tomu sjezdu, tak nás bohužel následovali další lidi. Tak jsme křičeli, ať tam nejezdí, ať jedou na ten úzký sjezd. Protože ten „úzký“ sjezd nebyl vůbec úzký, ale byl docela dost široký, abychom mohli projet. Ale naštěstí to stihli a lidi sjeli na normálním sjezdu.

A my pokračovali dál a hned jak byla zastávka v hospodě, potřebovali jsme to zapít. Když jsme pak dojeli do hospody, hned jsme si dali piva a taky panáky na oslavu. A jen jsme se smáli, že jsme fakt blbí, a že jsme si nepřečetli, co bylo na ceduli napsáno. A pak to šlo jako po másle a dojeli jsme do kempu a byli jsme rádi, že jsme dojeli.

Mám spoustu sportovních zážitků, takže nemůžu říct, který byl pro mě ten nejzajímavější, protože všechny byly výjimečné, zajímavé a úžasné. Jedny z nejčerstvějších zážitků jsou však z lonských prázdnin. Jízda na čtyřkolce a velbloudovi v poušti, Parasailing, potápění

a šnorchlování v Rudém moři.

K dalším mým sportovním zážitkům patří Water Zorbing, jízda na Segway, lezení na horolezecké stěně, lanové centrum, jízda na sněžném skútru, jízda na koni, laser game, sjíždění Vltavy na raftu, sjezdové koloběžky, bobová dráha a další.

A co bych chtěla ještě vyzkoušet? Je toho spousta, tak například Windsurfing, Kiteboarding, Surfing, Flyboarding a další. Každý, ať už sportovní nebo nespportovní zážitek, má vždy něco do sebe. Snažím se řídit tím, že když se něčeho bojíme, tak to většinou bude stát za to.

Rodiče mě vedli ke sportu už od dětství. Prošla jsem si různými sporty, které mě buď nadchly a věnovala jsem se jim, nebo jsem je dělala jen pár týdnů. Gymnastika byla jedním ze sportů, které mě opravdu bavily. Měla jsem ráda to, že nedělám každý den stejnou věc. Kladina, koberec, hrazda, posilování. Jezdila jsem i na závody atletiky, ale s astmatem se nedá nic moc očekávat, takže považuji za úspěch i to, že jsem nedoběhla poslední.

Jezdila jsem i na závody v plavání. Dlouho mi trvalo, než jsem si našla svůj způsob plavání, který mi nejvíce vyhovuje, a jak se zlepšovat. Po pár letech se mi to podařilo a odnesla jsem si i stříbrnou medaili. Ke zlaté jsem se nedostala. Nejen, že v mé kategorii bylo plno skvělých holek, které plavaly mnohem lépe, ale také jsem se začala věnovat aktivně tanci. Nepamatuji si přesně jaké kategorie byly. A odtud mám svůj nejzajímavější sportovní zážitek.

Jako mladší jsem měla vždy svou sestavu na lavičce. Myslím si, že oproti kladině to bylo jednoduché. Pár otoček, kotoul, holubička, přeskočky (čertík, nůžky) nebo další cviky. Po pár letech jsem se musela posunout i já a postoupila jsem do vyšší kategorie dorostů, kde byly už poměrně vyspělé holky. Byla jsem dost nejistá, protože jsem věděla, že ony jsou o dost lepší. Sestavy na koberci, hrazdy a další se nezměnily. Musela jsem se jen zlepšovat a učit se lepší cviky a propracovávat choreografii, aby byla úspěšná. Kladina byla ale věc, která mi hrůzu naháněla. Člověk řekne, že je to jednoduché, ale občas dělá problém i to vyskočit na ní a projít se. To už mi takový problém nedělalo. Otočky, holubička, skoky nebyly pořád tak hrozné jako kotoul. Začala jsem trénovat s dorostem asi každý druhý, třetí den. Víím, že jsem v té tělocvičně byla skoro častěji než doma. Skoro veškerou pozornost jsem věnovala tomu hloupému kotoulu na kladině, který mi vůbec nešel.

Často jsem se nějak bouchla, odřela a padala. Modřin jsem měla taky víc než dost. V den soutěží jsem byla jak na jehlách. Byla jsem přesvědčená, že to dopadne stejně, jako v té tělocvičně.

Při příjezdu jsem se protáhla a šla ke zkušební kladině. Zkoušela jsem si všechny přeskočky a podobně. Došlo i na kotoul, ale vždy jsem si nějak ublížila. Jednou jsem spadla

tak, že jsem si odřela celá záda. Bolest to byla hrozná a dost jsem přemýšlela, že to vzdám a počkám si na další závody, kdy si budu víc věřit. Plno z nás mi věnovalo takovou podporu, že jsem se rozhodla to alespoň vyzkoušet. Budu vědět, že jsem se alespoň pokusila. Přišla řada na mě a já vyskočila na kladinu. Každým cvikem jsem byla víc a víc ve stresu, že nějak blbě dopadnu. Po holubičce následoval kotoul.

Do teď nevím, jak se mi to podařilo, ale zvládla jsem ho i celou choreografií. Zvládla jsem to natolik, že jsem si domů odvezla bronz. Nepovažuji za úspěch to, že jsem vyhrála nějakou medaili, ale to, že jsem se nakonec odhodlala vylézt na tu kladinu a pokusila udělat něco, co nakonec vyšlo. Později jsem kotoul dělala už s menším strachem, ale po tolika letech bych si na něj už netroufla. Raději udělám kotoul na zemi s dobrým pocitem, že si nemůžu ublížit.

Když mi bylo asi 12 let, tak jsme s rodiči jeli do zábavního lanového centra. Já jsem se tam jako každé malé dítě hrozně těšila, hlavně na to, že budeme mít zase nějaký pořádný zážitek. Tak s hrdotí a radostí mohu říci, že zážitek to byl opravdu velký a do konce života na něj jen tak nezapomeneme. Nebo já určitě ne.

Napřed nás tam učili přecházet různé opičí dráhy, jak se mezi nimi a na nich pohybovat, jak se držet správně lana, jak přecházet překážky. A chvílku před tím, než jsme šli plnou parou na ty pravé velké lanové překážky, nám pán ukázal, jak se pak "slačovat" nebo tak se dostat dolů. No co si budeme, já jsem dělala jak to všechno chápu a jak se vůbec nebojím a šla jsem na tu nejvyšší atrakci. Nahoru to šlo opravdu skvěle, všichni jsme se navzájem podporovali a předháněli, kdo vyleze nejvýš za nejkratší dobu. Samozřejmě já byla ta, které se opravdu povedlo vylézt jako první úplně nejvýš. Nahoru to šlo opravdu skvěle, jak už jsem zmínila, ale pak dolů? Čekala jsem, že to bude v pohodě, ale ta výška byla mnohem vyšší než jsem očekávala. No okamžitě se mi zamžily mé brýle (které jsem dřív nosila a vůbec mi neslušely) a začala jsem slzet. Prosila jsem Boha abych byla okamžitě dole. Pan instruktor, který byl na začátku opravdu miloučkový, se zničehonic přeměnil v nabručeného dědka. Nikdo to nechápal a já už vůbec. Prostě jsem nedokázala skočit dolů, ještě když mě měla jistit moje kamarádka hubená jak lunt! No kdo by se nebál? Chtěla jsem, aby pro mě někdo vylezl a spolu jsme se dostali nějakým způsobem dolů. Začali mi vyhrožovat, že zavolají kvůli mně hasiče a další tady ty řeči, které kdo mě zná, tak ví, že na mě opravdu neplatí. Nakonec pro mě náš „skvělý“ a „ochotný“ instruktor vylezl a dostal mě dolů.

Tehdy jsem se zapřísahala, že už v životě nikam takhle nepolezu. Opravdu mu navždy budu vděčná, jak hezky mě dostal dolů. Ještě, že jsem tam byla s tak hodnými lidmi, kteří mi pak koupili sladkou zmrzku a já byla spokojená.

Když bych to měla shrnout, neměli by se tihle naší rádoby inspirující lidé trochu zamyslet v chování k malým a ustrašeným dětem? Já bych mu dneska asi pěkně zatla tipec.

Na druhou stranu, nikdy nevíte, kdy se vám takové věci budou hodit, že? Třeba do dnešní úvahy o nejzajímavějším zážitku! Jiný totiž nemám.

Sport, který mě nezaujal (část 1)

Autor: Žáci 4B (školní rok 2019/2020)

Mým nejméně oblíbeným sportem je fotbal, protože je pro mě moc pomalý, nic se v něm neděje, hráči padají na trávník a pořád se rozčilují. Nikdy jsem se o tento sport nezajímal a neznám ani pravidla. Přijde mi, že za tento sport dostávají hráči zbytečně moc peněz. Myslím, že tyhle peníze by měli dostávat například hasiči, policisté nebo zdravotníci, protože ti si to opravdu zaslouží. Zatímco fotbalisté jen běhají, simulují a hádají se s rozhodčím.

Samozřejmě, že ženy tenhle sport nemají moc v oblibě, protože jejich druhé polovičky se na fotbal koukají skoro pořád. Fotbal mým oblíbeným sportem není a asi nikdy nebude.

To je pro mě těžká otázka. Nevím přesně, co mě úplně jako sport nebaví nebo mě nezaujal. Ale kdybych si opravdu měla vybrat sport, který mě nezaujal tak je to asi fotbal. Proč? No, protože si myslím, že je to spíše chlapecká záležitost, a že to není moc holčičí sport. Ano, samozřejmě fotbal hrají i holky, ale ne v takovém počtu jako pánové. Mám radši holčičí sporty. Mám k tomu tak nějak blíž. Přijde mi, že když fotbal hrají holky, nikdo si to tak moc neužije, jako když hrají fotbal pánové. Taky si myslím, že je to takový sport o ničem, pořád se jen běhá tam a zpět a vlastně se tam pomalu nic neděje. Co se týče fotbalu, tak je to jeden z mála sportů, u kterého moc dlouho nevydržím. Nebaví mě ani v televizi, vlastně ráda televizi v tu chvíli přepínám. Na druhou stranu, tak, jak nebaví holčičí sport ostatní, tak ten mě bere daleko víc, než fotbal klučičí. Je to takové spontánnější. Nikdy nevíme, co od těch holek máme v podstatě čekat. Takže co se týče mě, tak určitě jsem pro holčičí fotbal, i když se to moc nepropaguje. Zase si myslím, že je to dobrý kolektivní sport, kde si určitě najde každý sobě rovného.

Abych tak řekla pravdu, tak mě nezaujal nikdy žádný sport. Nebaví mě sportování a neumím to. Ale sport, který mě nikdy nezaujal je běhání, nevydržím běhat ani minutu, natož abych uběhla maraton. Tehle sport mně nešel a ani mě nějak nezaujal. Je to zdouhavé a nudné a se svou výdrží nejsem schopná ani doběhnout na vlak. Natož, abych běžela někam dál. Je asi 1000 článků o tom, jak má člověk běhat a dělat u toho milion věcí, přijde mi to úplně zbytečné. Aspoň teda pro mě, běh je něco, co opravdu nemůžu vystát. Prostě mě nebaví žádný sport – jako malá jsem nějaké sporty dělala a dokonce mě bavily, ale to spíše proto, že mě rodiče buď nutili nebo jsem na tom daném kroužku měla kamarádky, se kterými jsem si mohla povídat. Teď žádné kamarádky, vinou své introvertní povahy, bohužel nemám (a ani je

vlastně nehledám) a nemám s kým sportovat (což ale asi není to podstatné). Celkově jsem radši sama, ale samotnou mě sportovat nebaví (ale těžko říct, jestli by mě to bavilo s někým). Jde vlastně o to, že jsem ještě nenašla žádný sport, který by mě nějak nadchl, a to jsem vyzkoušela opravdu vše možné – kolektivní sporty (míče se bojím, takže asi nic pro mě), přes ty fitness sporty (trampolínky, alpinning, pak s různými flexibary, míče, gumičky...), kruháč, plavání, lyže, bruslení, turistika, cyklistika... Nevím co všechno. Ale u každého vydržím chvíli a už koukám na hodiny. Nesnáším pocit, že jsem zpocená. Jakmile se začnu potit, přestávám cvičit. Já nevyjdu ani dvě patra bez zadýchání... Smutné. Nedokážu se ani do žádného sportu přinutit, jelikož nevidím okamžité výsledky a nebaví mě to. Zkousím to neustále a fakt si nevím rady. Nechci cvičit jen z donucení, chci aby mě to aspoň trochu bavilo. Bohužel i blbé uklízení a mytí nádobí mě baví stokrát více. Mám ke sportu prostě negativní přístup a nevím proč.

Sport, který mě nezaujal je běh. Vlastně úplně nevím proč, protože se mi vždy líbilo, když někdo běhá a dokonce ve svém okolí mám plno lidí, kteří běhají, takže logicky bych k tomu měla mít předpoklady a vztah. Ale v první řadě se stydím před lidmi běžet, což bude asi tím, že na základní škole mě všichni říkali kvůli stylu mého běhu Mr. Bean, což vám v běhu na sebevědomí moc nepřidá. Za druhé se hrozně rychle unavím a jako poslední mě to nebaví a radši jdu na kolo.

Další sport, který mě nezaujal, jsou jakékoliv míčové sporty. To mám také ze základní školy a největší panickou hrůzu mám z vybíjené. A důvod je úplně jednoduchý, a to ten, že mi neskutečně vadí, když na mě někdo hází míč vší silou. A to od té doby, kdy mi moje spolužačka na základní škole hodila vší silou míč do břicha. Potom jsem se při vybíjené nechala vybit hned na začátku od někoho, kdo neměl takovou sílu. Vlastně mě nebaví žádný míčový sport, ale nejvíc ta vybíjená. Jako důvod bych uvedla asi to, že se těch míčů bojím, což říct v sedmnácti je trochu divné, ale je to tak.

Sport, který mě nikdy nijak nezaujal, je fotbal. Kamarádi kolem mě všichni hráli fotbal, ať už jen tak nebo závodně. I holky i kluci. Možná proto mě nikdy nezaujal. Protože ho hráli všichni. I tak jsem si ale vždy s ostatními šla zakopat na hřiště. Další sport, který mě nezaujal jsou běžky. Nepřijde mi to ani jako sport, jelikož je moc pomalý. I když projíždět se mezi zasněženými stromy nemusí být až tak špatné. Stejně tak nemám ráda cyklistiku. A to z jednoho prostého důvodu, a to je ten, že mi cyklisté přijdou bezohlední vůči řidičům aut. Dle mě mají jezdit za sebou a ne vedle sebe, a to už jen kvůli jejich bezpečnosti. Já sama si na kole ráda zajezdím, projet se do přírody a trošku si zasportovat. Využívám ale cyklostezky, které jsou dnes už skoro všude.

Autor: Monika Pisková (4L)

Hit tiktoku léto 2020 – Dalgona coffee

250 ml mléka

2 lžíce vroucí vody

2 lžičky instantní kávy

lžička cukru

led

Cukr, vroucí vodu a kávu vyšleháme do pěny. Do sklenice si nalijeme mléko, přidáme kostky ledu a navrch dáme kávovou pěnu.

V této rubrice našeho časopisu máte možnost hádat, kdo z učitelů se skrývá za mladistvým vzhledem na fotce. V minulém čísle jsme Vám představili PhDr. Zuzanu Číkovou .

Autor: Redakce

Kde jste se narodil a kde momentálně žijete?

Su z Brna a žiji na Vysočině v Náměšti nad Oslavou. Je tam pěkný zámek se zahradami, co stojí za návštěvu.

Jak dlouho působíte tady u nás na škole? Kde jste působil předtím?

Přišel jsem společně s novým školním rokem 2020/2021. Předtím jsem působil na F. D. Roosevelta v Brně, což mi hodně dalo a rád na tu zkušenost vzpomínám. Například dnes už znám sport boccia.

Jakou vysokou školu (aprobaci) máte vystudovanou?

Vystudoval jsem Fakultu sportovních studií v Brně. Obor tělesná výchova pro základní a střední školy.

Jaké učíte předměty a jaké jsou vaše další funkce na škole?

Tělocvikář na plný úvazek.

Co máte na naší škole rád?

Z pohledu tělesné výchovy jsem rád, když můžeme chodit cvičit a sportovat ven.

Co byste na škole naopak změnil?

Nafouknul bych tělocvičnu a posilovnu a přidal jídelnu.

Vzpomenete i jaký jste byl student? Měl jste někdy nějakou důtku nebo sniženou známku z chování? Jestli ano, tak za co?

Proplul jsem napoprvé všemi školami, kam jsem nastoupil. Rákosku na mne učitelé nepotřebovali.

Co vy a tělesné tresty? Jste pro nebo proti? Zavést či nezavést?

Pořád věřím, že žákům je nejlepší jít osobním příkladem.

Jak se Vám komunikuje s rodiči? Zažil jste už nějakého rozzlobeného rodiče?

Rodiče stejně tak jako učitelé jsou taky jen lidi, ale ve výsledku by oběma stranám mělo jít o dobro žáka, respektive jejich potomka. S rodiči mám zatím dobré zkušenosti.

Kdo nebo co v životě byl váš nejlepší učitel?

Zde bych si dovolil ocitovat Jana Amose Komenského. „Naši učitelé nesmějí být podobní sloupům u cest, jež pouze ukazují, kam jít, ale samy nejdou.“ „Má-li se člověk stát člověkem, musí se vzdělat.“

Co Vás nejvíce baví a na druhou stranu štve na této profesi?

Líbí se mi prostředí školy. V tělocvičce si mohu s žáky i zacvičit a být v pohybu, no a prázdniny také nejsou k zahození. Z druhé strany se mi zdá a často slyším od kolegů, jak mnoho je administrativy a stále narůstá. Pro tělocvikáře bez třídnictví a v současnosti bez výletů a různých sportovních akcí to papírování není tak zlé.

Jaká akce, kterou pořádala naše škola, byla pro Vás nejzajímavější?

Zatím jsem byl součástí jen sportovního dnu v září, a doufám, že brzy budou i další akce.

Chtěl jste být učitelem už od dětství? Pokud ne, proč jste se stal učitelem?

Chtěl jsem být profesionálním fotbalistou, to nevyšlo, a tak jsem se stal tělocvikářem.

Máte nějaký životní vzor?

Mými největšími vzory jsou pro mne moji rodiče, kteří mne ve všem podporují, a chci jim za to moc poděkovat. Zároveň obdivuji ty, co něco umí, jsou v tom dobří a zároveň jsou to slušní lidé.

Jaké máte rád seriály a filmy?

Dobře se relaxuje a odpočívá u seriálu Přátelé.

Jakou posloucháte hudbu a máte oblíbeného interpreta?

Vše možné a od každého trochu. Je to asi jako s jídlem, v podstatě mohu skoro všechno, pokud to není nějaká šílenost. Bon Jovi je klasik.

Jaké čtete knihy?

Nejraději čtu ve vlaku. Líbí se mi Tulák po hvězdách (Jack London), Malý princ a další.

Jaké máte koníčky? Provozujete nějaký sport?

Mám rád pohyb a cvičení venku. Posilování, běhání, toulky přírodou, jízda na kole, na bruslích.

Jaké je Vaše nejoblíbenější jídlo a jaké naopak nemusíte?

Svíčková omáčka a dukátové buchtičky. Nevím, že bych nějaké jídlo nemusel, pokud se tomu tedy říká jídlo.

Co dělá takový učitel, když má dva měsíce prázdnin?

Je to výborný čas na cestování, poznávání a objevování.

Jaké máte plány do budoucna? (5 až 10 let)

Nic si neplánovat, co kdyby to pak nedopadlo!

A máme tady poslední otázku. Máte nějakou zajímavou nebo vtipnou historku z pedagogické praxe?

Zrovna z hodin tělocviku na Jaselské mají některá děvčata zvláštní postavení rukou při běhu. Vysvětlovaly to tak, že nemají sportovní vybavení v horní části těla.

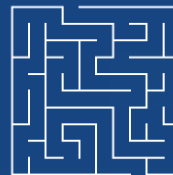
Tak asi tak ☺

Přeji Vám Všem hodně zdraví a ať se Vám daří a máte se dobře!

Vážení čtenáři, máme pro Vás další nelehký úkol! Kdo ví, jaký předmět je na obrázku a k čemu slouží? Vítěz tipovací soutěže získá opět sladké ceny ☺

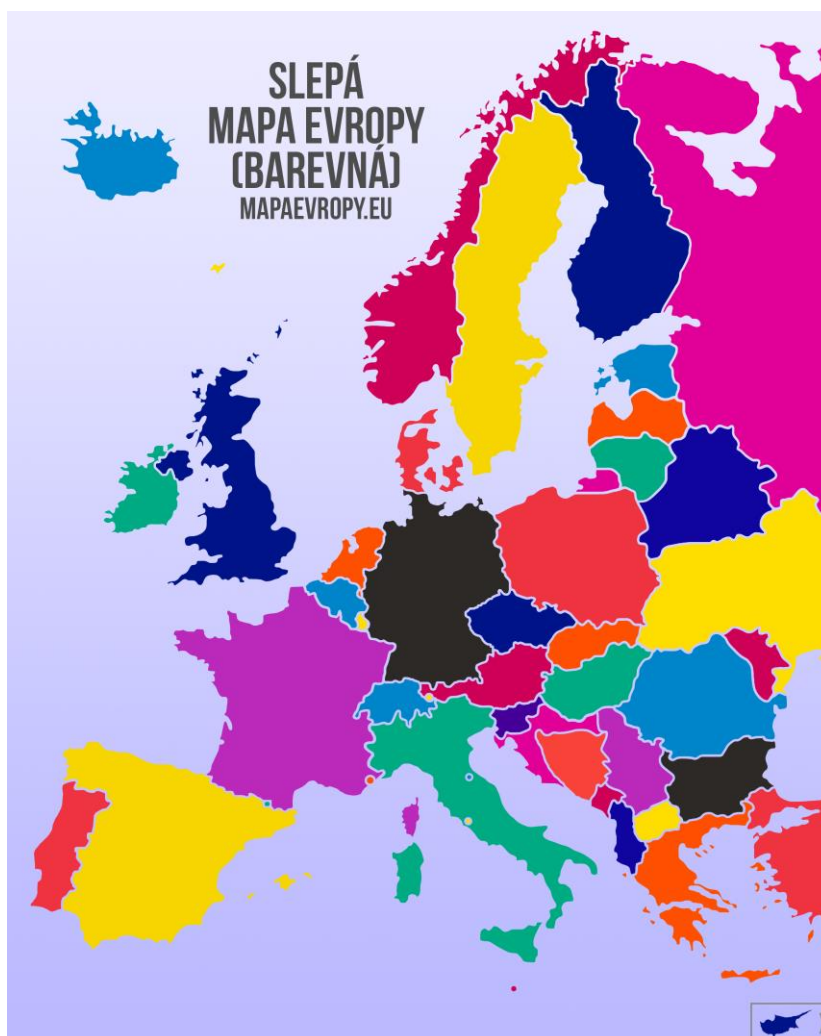
Autor: Mgr. Tomáš Novotný

Řešení rébusu č. 1 z minulého čísla:

Samozřejmě platí klasické pravidlo pravé ruky. Zelené auto tedy dává přednost červenému, červené modrému. Modré ovšem musí dát přednost autu zelenému, které jede rovně ve svém pruhu. Modré tedy do křižovatky vjede jako první, nicméně musí zastavit v křižovatce tak, aby umožnilo průjezd autu zelenému. To ovšem stále musí umožnit průjezd autu červenému. To již nyní nemá zprava žádné auto, které by mělo přednost (modré již najelo do křižovatky a není tedy zprava), proto vjede do křižovatky a celou ji projede. Následně může projet auto zelené a nakonec modré dokončí svůj manévr a odbočí doleva.

Řešení rébusu č. 2 z minulého čísla:

Bulharsko - černá, Portugalsko - červená, Estonsko - světle modrá, Nizozemsko - oranžová, Švédsko - žlutá.

Zadání rébusu č. 1

Poznáte, co která dopravní značka znamená?

Zadání rébusu č. 2

Najděte na obrázku šest pochoutek Santy Clause, které jsou vidět dole v modrém pruhu.

Řidič porušuje zákon, pokud přes vyobrazený železniční přejezd přejíždí:

A Rychlostí 30 km/h.

B Rychlostí 25 km/h.

C Rychlostí 35 km/h.

Správná odpověď

C) Rychlostí 35 km/h.

Autor: Redakce

Částečné uvolnění opatření pro profesionální sportovce (2. 11. 2020)

Vláda od středy 4. listopadu schválila obnovu profesionálních soutěží a povolila sportovcům trénovat i ve vnitřních prostorách (a využívat je pro přípravu na jednorázové akce, třeba pražské mistrovství evropy v judu). Předseda Národní sportovní agentury Hnilička uvedl, že profesionální sporty, které mohou díky rozhodnutí vlády obnovit svou činnost, budou muset dodržet striktní hygienická opatření. Půjde třeba o pravidelné testování před každým kolem či omezení počtu osob potřebných k zajištění jednotlivých akcí. Podrobnosti se však zástupci jednotlivých sportů teprve dozvědí, během úterý mohou soutěže žádat o výjimky. Současně se hráči i další sportovci budou od středy moci připravovat v halách, nikoli jen venku jako doposud.

Konference ministrů školství a zdravotnictví k návratu dětí do škol (11. 11. 2020)

Ministři školství a zdravotnictví Robert Plaga (ANO) a Jan Blatný (za ANO) se na tiskové konferenci vyjádřili k návratu dětí do škol. Žáci prvních a druhých tříd základních škol se vrátí do lavic ve středu 18. listopadu. Znovu se otevřou také speciální základní školy pro handicapované. Výuka bude ale probíhat za přísných epidemiologických opatřeních. Děti z různých tříd by se neměly potkávat. Třídy se nebudou dělit a bude dočasně zrušena TV a zpěv.

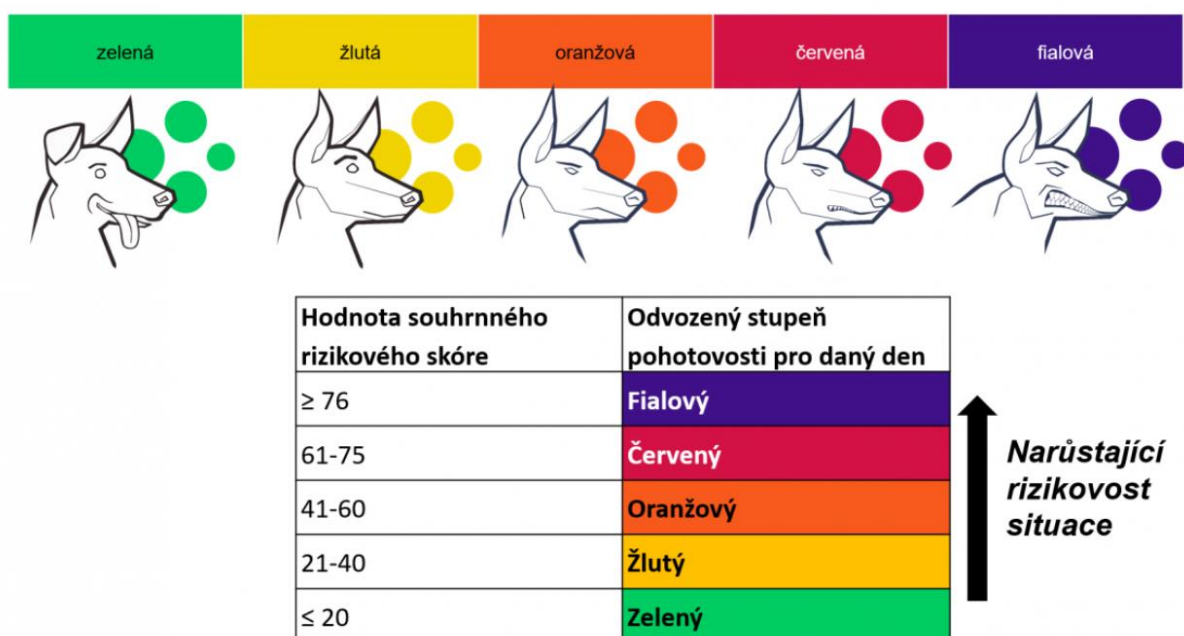

Roušky pak budou povinné (s výjimkou speciálních a mateřských škol) po celou dobu výuky, ale i ve společných prostorách. Pro eliminaci rizika je důležité také větrání. Bude proto ještě větší tlak na větrání, a to i během výuky. Pro 1. a 2. třídy se obnoví také družiny. V prov...

budou i školní jídelny. Pro ostatní žáky základních a středních škol pak budou od 18. 11. možné prezenční individuální konzultace. Další otevírání škol bude záležet na epidemickém vývoji.

MZ představilo nový ukazatel rizika šíření epidemie koronaviru (13. 11. 2020)

Ministerstvo zdravotnictví představilo nový protiepidemický systém – PES, podle něhož by se měla řídit opatření přijatá kvůli epidemii koronaviru. Aktualizovanou tabulku bude od 16. listopadu zveřejňovat ministerstvo zdravotnictví na svém webu. Pět stupňů rizika v bodové škále 0 až 100. A k tomu 27 různých kategorií, která ukazují odpovídající opatření – od ochrany nosu a úst až po pravidla pro školství či restaurace. Číslo od nuly do sta se bude kalkulovat denně. Česko je aktuálně na hraně mezi nejhorším a druhým nejhorším stupněm rizika.

Podobně jako takzvaný semafor využívá PES barevné škály pro různé stupně rizika – od zelené při nejnižším riziku po fialovou při nejvyšším. Jednotlivá opatření jsou rozdělena do pěti kategorií. Všechny stupně rizika vyžadují nouzový stav. Ministr potvrdil, že navrhne prodloužení nouzového stavu, který nyní platí do 20. listopadu, o dalších třicet dní. Podle indexu PES budou například roušky venku i uvnitř povinné od druhého stupně rizika, rovněž od tohoto stupně ministerstvo doporučí pracovat z domova. Například služby budou zavřené pouze ve čtvrtém a pátém stupni, stejně jako vnitřní sportoviště.

Změna ve stupních pohotovosti nebude prováděna na základě jednodenních změn, protože to by vedlo k výkyvům a nestabilitě. Hodnoty budou počítané pro celé Česko a pro kraje, mohou být i pro nižší územní celky, pro které se ale podle ministra zdravotnictví nebu-

dou přijímat samostatná opatření. Pro vypočítání se bude používat čtrnáctidenní počet nových případů na 100 tisíc obyvatel, zásah populace seniorů, zjednodušené reprodukční číslo a podíl pozitivně testovaných lidí ze všech testů. Zohledňovat se má také to, jestli v mezitýdenních intervalech riziko klesá, nebo stoupá.

Tisková konference ministra školství Roberta Plagy (16. 11. 2020)

Ministr školství Robert Plaga (ANO) na tiskové konferenci představil, jak se protiepidemický systém (PES) promítne do fungování škol. Návrat dětí do škol se bude odvíjet od indexu rizika. Od středy se do lavic vrátí žáci 1. a 2. ročníků základních škol a žáci speciálních škol. Další žáci a studenti by se mohli k prezenční výuce vrátit za předpokladu, že se situace v ČR dostane z 5. na 4. stupeň rizika. K tomu by mohlo dojít od příštího týdne. K běžnému stavu by se školství mohlo vrátit za předpokladu, že se situace dostane na 2. či 1. stupeň tabulky, kterou minulý týden v pátek představil ministr zdravotnictví Jan Blatný (ANO).

5. stupeň

Distanční výuka bude probíhat na všech stupních s výjimkou mateřských škol, speciálních škol a 1. a 2. ročníků základních škol. Žáci 1. a 2. ročníků ale budou muset mít po celou dobu výuky roušky, povinné bude také větrání ve třídách.

4. stupeň

Bude-li platit 4. stupeň, vrátí se do škol také celý první stupeň základních škol. Do tříd nastoupí i žáci druhého stupně a nižšího stupně víceletých gymnázií. „Ti se ale vrátí v rotacích,“ uvedl ministr. Třídy se tak budou po týdnech střídat ve výuce ve škole a z domova. Do škol

se vrátí i závěrečné ročníky základních, středních a vyšších odborných škol. Tělesná výchova ani kroužky podle ministra Plagy zatím nebudou. Spolu s jejich návratem se ve středních a vyšších odborných školách obnoví praktická výuka pro skupiny do 20 lidí. Podobně se také na vysokých školách podle Plagy při čtvrtém stupni rizika covidu-19 obnoví praktická a laboratorní výuka pro skupiny do 20 lidí a umožní se individuální konzultace. Studenti budou muset mít také všude roušky, povinné bude i větrání.

O tom, zda se současná opatření zmírní na čtvrtý stupeň, by se podle Plagy mělo rozhodnout tento týden.

3. stupeň

Na třetím stupni se vrátí k prezenční výuce navíc i 1. ročníky vysokých škol. Žáci středních škol a vyšších odborných škol se také vrátí do lavic, budou se však stejně jako žáci druhého stupně střídat ve školách po týdnu.

2. stupeň

Do škol se vrací i studenti vysokých škol. Distanční výuka zůstane u univerzit 3. věku. Roušky budou povinné stále i ve třídách, výjimku budou mít 1. stupně základních škol.

1. stupeň

Oproti druhému stupni se téměř nic nemění. Nově budou ale roušky povinné jen na chodbách.

Ve stejný den proběhl i briefing po jednání vlády, kdy kabinet mimojiné odsouhlasil, že od středy 18. listopadu bude platit v obchodech omezení počtu lidí. Jeden člověk pro sebe bude muset mít prostor 15 metrů čtverečních a prodloužena bude i otevírací doba marketů až do 21:00.

Jednání poslanecké sněmovny ohledně prodloužení nouzového stavu (19. 11. 2020)

Poslanci po celodenním jednání posvětili prodloužení nouzového stavu, a to do soboty 12. prosince. Nevyšli tak vstříc vládnímu návrhu. Kabinet premiéra Andreje Babiše (ANO) chtěl prodloužit stav nouze až do 20. prosince. Celkově platí v Česku stav nouze již od 5. října.

S prodloužením nouzového stavu o měsíc, jak navrhovala vláda, nesouhlasila opozice. Ta žádala například jeho úplné zrušení, nebo prodloužení jen o týden či čtrnáct dní.

Dále proběhnou změny ve školství. Ve středu 25. listopadu se do škol vrátí závěrečné ročníky středních škol, obnoví se v nich také praktická výuka ve skupinách do 20 studentů.

Studenti posledních ročníků VŠ se budou moci od 25. listopadu vzdělávat ve skupinách po 20 lidech. Platí to pro laboratorní nebo uměleckou výuku.

Datum 25. listopadu platí i pro základní umělecké školy a jazykové školy. Prezenční výuka bude formou jeden na jednoho.

Další žáci základních škol se vrátí do školních tříd od pondělí 30. listopadu. Bez omezení půjdou děti z prvního stupně a 9. třídy, další třídy druhého stupně se budou ve škole po týdnu střídat.

Podmínkou je schválení přesunu Česka z pátého do mírnějšího čtvrtého stupně rizika – ministr zdravotnictví Jan Blatný to vládě navrhne v pátek.

Brífink po jednání vlády (20. 11. 2020)

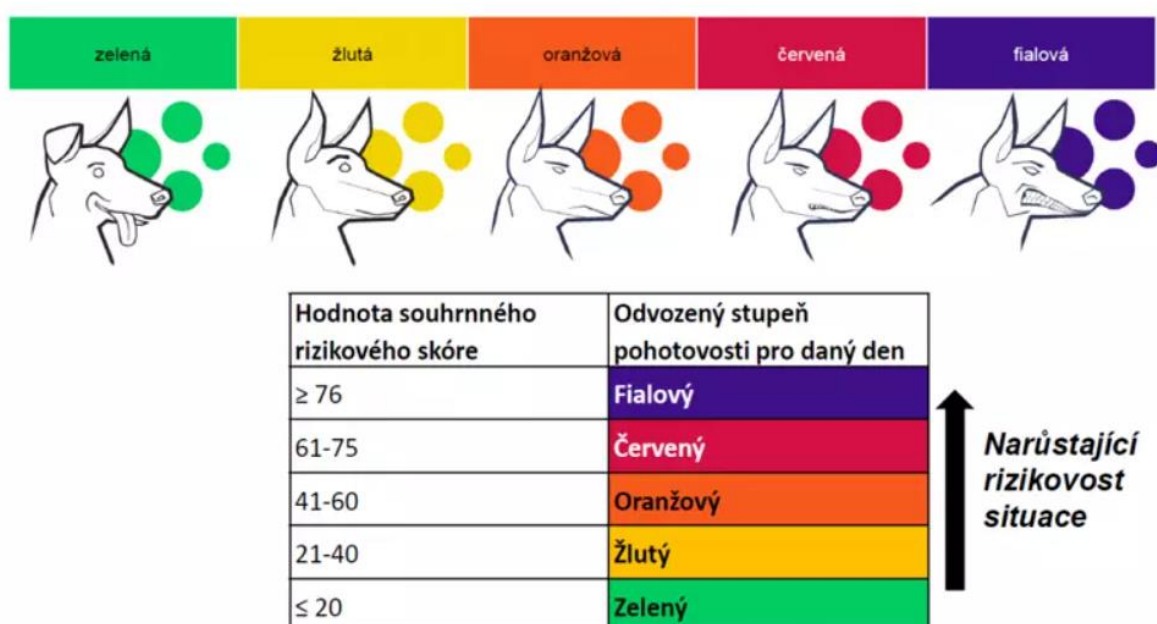
Vláda v pátek potvrdila prodloužení nouzového stavu do 12. prosince, jak schválila Sněmovna a rozhodla také o posunutí země do 4. stupně protiepidemického systému (PES). Od pondělí se tak zmírní některá opatření. Znamená to například, že se na šest zvýší povolený počet osob při shromažďování nebo se zákaz nočního vycházení posune na 23:00–05:00 hodin. Provozní doba obchodů se ze stávajících 21:00 bude moci od pondělí posunout do 23:00, kdy začne platit zákaz vycházení. V prodejnách zůstane omezena kapacita 15 metrů čtverečních na jednoho zákazníka. Tam, kde prodejci vyžadují vstup s vozíkem, bude platit výjimka pro matky s kočárky. Zákaz nedělního prodeje zůstane nadále v platnosti.

Zasedání vlády (29. 11. 2020)

Vláda v neděli na mimořádném jednání rozhodla o tom, že se Česká republika přesune do 3. stupně od čtvrtka 3. 12. 2020. Od tohoto dne budou moci opět otevřít obchody, restaurace i další provozovny.

Zároveň ministerstvo školství potvrdilo, že školy do třetího stupně protiepidemických opatření přejdou až od pondělí 7. prosince. Na středních školách, konzervatořích a vyšších odborných školách bude platit střídavá prezenční výuka po týdnech, do škol se budou moci vrátit i studenti prvních ročníků vysokých škol, pokud jich nebude více než 20 v jedné skupině. Vyplývá to z tabulky protiepidemických opatření pro školství.

Podle ministra průmyslu a obchodu, respektive dopravy Karla Havlíčka (ANO) vláda požádá o další prodloužení nouzového stavu do konce roku.

Změny opatření od pondělí 30. listopadu 2020

- Obnovuje se prezenční výuka pro žáky 3.-5. tříd a rovněž pro žáky 9. ročníků základních škol.
- Další ročníky druhého stupně ZŠ se budou v týdenních intervalech střídát v distanční a prezenční výuce.

Změny opatření od čtvrtka 3. prosince

- Končí zákaz nočního vycházení a je možné konzumovat alkohol na veřejnosti.
- Stravovací zařízení mohou otevřít. U stolu mohou být nejvýše 4 osoby a kapacita je snížena na 50 procent. Podniky musí být uzavřeny mezi 22. a 6. hodinou.
- Venku se může shromáždit nejvýše 50 osob, uvnitř 10.

- Ubytovací služby mohou fungovat bez omezení.
- Amatérské i profesionální sportovní soutěže se mohou konat bez účasti diváků, amatérští sportovci musí mít ve vnitřních prostorech roušky.
- Muzea či galerie mohou využívat kapacitu na 25 procent.
- V památkových objektech mohou být skupiny nejvýše 10 osob.
- V knihovnách může být 1 osoba na 15 metrů čtverečních.
- Kasina a sázkové kanceláře musí být uzavřeny mezi 22. a 6. hodinou. Kapacita se snižuje na 50 procent.
- V nákupních centrech musí být 1 osoba na 15 metrů čtverečních plochy a musí být dodrženy dvoumetrové rozestupy.
- Maloobchodní prodejny musí dodržet dvoumetrové rozestupy zákazníků. Na 15 metrů čtverečních může být 1 nakupující.
- Obchody budou moci být otevřeny i v neděli.
- Personál služeb bude muset používat roušku či respirátor. Nebude tak povinná dvojitá ochrana například obličejovým štítem.
- Svateb a pohřbů se může zúčastnit nejvýše 30 osob.
- Zákaz návštěv platí i nadále až na výjimky v zařízeních sociálních služeb
- Kulturní představení mají i nadále zákaz diváků.

Opatření týkající se školství

Žáci prvního stupně

- První a druhé třídy a žáci speciálních škol chodí do školy od středy 25. listopadu.
- Všichni žáci 3., 4. a 5. tříd nastoupí k prezenční výuce v pondělí.
- Pokud rodiče nechtějí dítě do školy poslat z obavy z nákazy, mohou ho nechat doma, ztrácejí ale nárok na ošetřovné.

Žáci druhého stupně

- Najíždějí na tzv. rotační výuku, každá škola si určí, které třídy přijdou do školy, které zůstanou doma na distančním vzdělávání.
- Rotace se bude měnit po týdnu. Rotační výuka se týká i nižších stupňů osmiletých a šestiletých gymnázií. Žáci devátých tříd chodí do školy bez rotace.
- Studenti středních škol, učilišť a vyšších odborných škol
- Trvá distanční výuka, do školy by studenti středních škol mohli jít příští pondělí, tedy 7. prosince v rámci rotačního systému.
- Maturitní ročníky už do školy chodí bez rotačního systému a budou tak činit i nadále

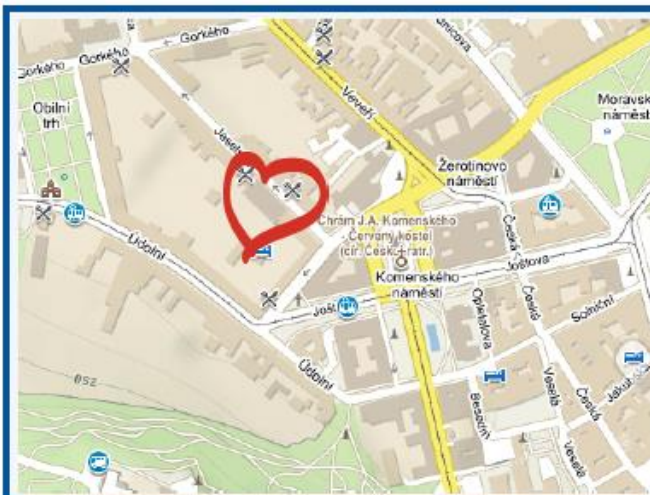
Vysoké školy

- Trvá distanční výuka.
- Je možné chodit na individuální konzultace či do knihoven.
- Studenti vybraných oborů, především medicí, farmaceuti, či studenti pedagogických fakult se mohou účastnit praxe.
- Zkoušky se mohou konat v maximálním počtu 10 účastníků.
- Od 7. prosince zřejmě budou moci k prezenční výuce nastoupit studenti prvních ročníků.

Kde nás najdete?

Kontakty:

Střední zdravotnická škola Brno, Jaselská, příspěvková organizace

Jaselská 7/9, Brno 602 00

Tel.: 541 247 125

E-mail: zkhusakova@szs-jaselska.cz

www.szs-jaselska.cz

www.facebook.com/SZŠ-Jaselská-Brno

Redakce

Šéfredaktor – Mgr. Jaroslav Miřtyna

Asistent šéfredaktora – Soňa Dohňalová (4L)

Asistent šéfredaktora – Soňa Dohňalová (4L)

Přispěvatelé jednotlivých rubrik

Tvůrčí psaní studentů – Soňa Dohňalová (4L)

Literární soutěž – Karolína Klínovská (2D)

Toulavé boty – Mgr. Barbora Havlenová

Recept – Monika Pišková (4L)

Zajímavý koníček – Nikol Podloučková (4B)

Úvaha – Kristýna Jedovnická (4L)

Dancehall – Alena Jarolímová (4L)

Doba koronaviru a karantény – Hana Krčková (4A)

Vyslechni svého učitele... – Redakce

Kronika školy aneb co se událo ve škole... – Redakce

Rébus – Mgr. Tomáš Novotný

Zpátky do autoškoly – Redakce

Umístění časopisu na stránkách školy

http://www.szs-jaselska.cz/aktivity_skoly/kuryr.php

1. místo
v kategorii - střední školy v Jihomoravském kraji 2018
časopisu
Jaselský kurýř

3. místo
v kategorii - střední školy v Jihomoravském kraji 2017
časopisu
Jaselský kurýř

Finalista soutěže

O neinspirativnější středoškolský časopis roku 2017

Odborový svaz novinářů a pracovníků medií České Republiky

**Střední zdravotnická škola, Brno,
Jaselská, příspěvková organizace
Jaselská 7/9, 602 00 Brno**

